

Arrest

nr. 135 537 van 18 december 2014

in de zaken RvV X / II, RvV X / II, RvV X / II, RvV X / II en RvV X

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 29 april 2014 (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat Ramadan LIKA, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2014 (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat Dulsa LIKA, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2014 (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat Ramadan LIKA, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het opleggen van een inreisverbod van 29 april 2014 (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat Dulsa LIKA, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het opleggen van een inreisverbod van 29 april 2014 (zaak X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in de zaak 155 542, genomen op 29 april 2014, luidt als volgt:

“Mijnheer/Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 op naam van (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.2. Op diezelfde datum levert de gemachtigde twee bevelen om het grondgebied te verlaten af in hoofde van de verzoekende partijen. Deze bevelen worden aangevochten in de zaken X en X en worden hierna de tweede en derde bestreden beslissing genoemd.

1.3. Ook op 29 april 2014 worden in hoofde van beide verzoekende partijen twee inreisverboden opgelegd. Deze worden aangevochten in de zaken X en X en worden hierna de vierde en vijfde bestreden beslissing genoemd.

2. Rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling worden de voormelde vijf zaken samengevoegd.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers onder meer op dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stellen dat uit de bijgebrachte medische attesten blijkt dat zij een aandoening hebben waarvoor zij een permanente behandeling nodig hebben. Waar volgens de verwerende partij de ziekte niet acuut genoeg is en niet ver genoeg gevorderd om te spreken van een levensbedreigende ziekte zodat niet moet worden onderzocht of er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad, stellende dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet alleen beschermt tegen directe levensbedreigingen maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hierover is onvoldoende onderzoek gedaan en onvoldoende gemotiveerd, zo betogen zij.

3.2. De verwerende partij betoogt in haar nota wat volgt:

[...]

De bestreden beslissing werd genomen op basis van de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het eerdere arrest niet bekritiseerd werden. De Raad verweet de verwerende partij enkel op verkeerde wijze de voorwaarde van een levensbedreigende ziekte voorop te stellen, wat thans in de bestreden beslissing niet vermeld werd.

De thans bestreden beslissing verwijst naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, aan wie het toekomt om na te gaan of de aandoening van de aanvrager een ziekte is die beantwoordt aan artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op voor L.D. dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 17/02/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie met pijnen, oorsuizingen, stress slapeloosheid, vertigo, angst op openbare plaatsen agorafobiën en piekeren.

Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt, zowel behandeld als onbehandeld, evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medisch zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.(…)”

Op 28 maart 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op voor L.R. dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 19/01/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een gegeneraliseerde angststoornis in het kader van een posttraumatisch stress-syndroom, en een milde depressieve stemming.

Deze psychologische toestand van betrokkene wordt evenwel nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen; Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Deze psychiatrische problematiek houdt dan ook, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van ziekte, noch van een kritiek gezondheidstoestand, noch is nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde decompensatiegevaar: dit risico is inherent aan elke depressieve toestand, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling, een speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.(…)”

Uit een lezing van de adviezen blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk ingegaan is op de aandoeningen die vermeld werden in de medische attesten, gevoegd bij de aanvraag, doch dat hij vaststelde dat de aangehaalde psychologische toestand van verzoekers nergens werd bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Op basis van de medische attesten die door verzoekers werden bijgevoegd bij hun aanvraag, stelde de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven en de fysieke

integriteit van verzoekers en dat er geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling is, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar zij verblijven. Dientengevolge diende er niet verder te worden ingegaan op de behandelingsmogelijkheden in Kosovo.

De ambtenaar-geneesheer hield zich in zijn advies aan de bewoordingen zoals weergegeven in artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, zijnde: “een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer zich enkel beperkt heeft tot de vereiste van een “levensbedreigende ziekte”. Zij tonen evenmin aan dat de ambtenaar-geneesheer bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

[...].”

3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cf. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Hieraan is *in casu* voldaan.

Artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.*

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014). Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Het advies over de medische situatie van tweede verzoekster werd correct geciteerd in de nota van de verwerende partij. Voor de inhoud ervan kan dan ook naar dit citaat worden verwezen.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, in het advies aangaande tweede verzoekster, in eerste instantie van oordeel is dat de psychiatrisch-psychologische problematiek zowel behandeld als onbehandeld geen onmiddellijk gevaar vormt voor het leven en de fysieke integriteit en geen direct risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst, omdat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt voorts dan wel dat *“de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene [...] nergens [wordt] bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht”* en betoogt dat het vermelde zelfmoordgevaar niet kan worden weerhouden omdat het gaat om een veralgemeende veronderstelling, maar dit kan niet als determinerend worden aangemerkt. Immers vangt hij het advies aan met de vaststelling dat de geschetste aandoeningen uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijken en motiveert hij minstens niet om welke reden dit getuigschrift niet zou kunnen volstaan als het resultaat van een overtuigend onderzoek. Dit alles klemmt des te meer nu de ambtenaar-geneesheer op geen enkel punt klaar en duidelijk stelt en aantoont dat verzoekster, in weerwil van wat in het standaard medisch getuigschrift wordt gesteld, niet zou lijden aan de geschetste aandoeningen omdat er geen beschermingsmaatregelen of specialistische verslagen zouden zijn, of er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de aandoening om andere redenen dan het feit dat de aandoening niet levensbedreigend of kritiek is niet de vereiste graad van ernst heeft die wordt bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan kwam het hem toe om daarover ondubbelzinnig standpunt in te nemen, hetgeen thans niet het geval is.

In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van tweede verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De bewoordingen van het advies laten enkel toe op ondubbelzinnige wijze vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus volledig aan de vraag of er actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De argumenten van de verwerende partij kunnen daar niet anders over doen denken. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling. Aangezien niet is gemotiveerd over de laatste door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene hypothese, moet worden vastgesteld dat in het advies niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de vereisten van de formele motiveringsplicht, opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Gevolgen van de onder punt 3 vernietigde beslissing

4.1. Aangaande de tweede en derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten

4.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, die luidt als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

4.1.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot medische regularisatie middels de eerste bestreden beslissing. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit het feit dat de beslissingen werden genomen op dezelfde datum.

Aangezien hiervoor reeds werd vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing aangaande de regularisatieaanvraag moet worden vernietigd, moet niet alleen de exceptie worden verworpen om de voormelde redenen, maar moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten die gevolgd zijn uit de eerste bestreden beslissing, evenzeer worden vernietigd.

4.2. Aangaande de vierde en vijfde bestreden beslissing, met name de inreisverboden

4.2.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

4.2.2. In de vierde en vijfde bestreden beslissingen wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 29.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Nu uit punt 4.1. blijkt dat de beslissingen tot verwijdering van 29 april 2014, die gepaard gingen met de bestreden inreisverboden, moeten worden vernietigd, kunnen de bestreden inreisverboden niet langer staande worden gehouden zodat ook zij moeten worden vernietigd, ongeacht of ze destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken, gekend onder de nrs. X, X, X, X en X worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 waarbij ten eerste de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, ten tweede aan beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en, ten derde, aan beide verzoekende partijen een inreisverbod wordt opgelegd, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS